

Interessant nieuws van het Eurobirdnet in oktober en november 1998

1. Er is een nieuw adres voor The Oriental Society of the Middle East: <http://www.osme.org>. Deze organisatie heeft een geheel nieuwe website. Alle artikelen uit nummer twintig van hun tijdschrift 'Sandgrouse' staan op deze site. Tevens vindt u er allerlei gegevens over diverse plaatsen in het Midden-Oosten. Meer dan honderd pagina's telt deze website. Voor elk wat wils.

2. Leuke waarnemingen doen het altijd. Op woensdag 21 oktober 1998 werd er vanaf de Queen Elizabeth II een Katvogel (*Dumetella carolinensis*) gemeld. Dit schip lag in het dok in Southampton in het zuiden van Engeland. Eerder werd deze soort gemeld vanuit Duitsland, waar twee exemplaren werden gezien. Met elk één waarneming volgen Ierland en de Kanaaleilanden. De vogel zal waarschijnlijk vanuit de Verenigde Staten zijn meegelift. Hebben ze hem voedsel gegeven? Kennelijk waren er geen vogelaars aan boord. De twitchers hebben nu wel een probleem. Kunnen wij deze vogel op onze lijst zetten of niet? 'Ship-assisted' zo noemt de Commissie Dwaalgasten Nederlandse Avifauna deze vogel en die mag je tellen. Huis kraaien (*Corvus splendens*) mogen tenslotte ook worden geteld. U bent geen twitcher. Dat is een probleem minder.

Rolf Christensen uit Denemarken heeft dit bericht naar het Eurobirdnet opgezonden. Richard Fuller uit Engeland vindt dat je zo'n soort niet kan tellen. Tenslotte heeft de mens hier een rol gespeeld.

Ulf Ottosson uit Lund, Zweden, reageert. Hij werkt daar aan de universiteit en hij heeft bewezen dat Tapuiten (*Oenanthe oenanthe*) regelmatig met de wind in de rug de oceaan oversteken. De vogels zorgen ervoor dat zij een lichaamsgewicht hebben dat twee keer zo hoog is als normaal. Met een snelheid van 40 km/uur vliegen zij dan gedurende 100 tot 125 uur. Zij vertrekken vanuit hun broedgebieden in Baffin Island, Labrador (Canada) en Groenland en zij vliegen dan naar Afrika.

Op 27 oktober 1998 verblijft de Queen Elizabeth II met de Katvogel in Corfu!

3. Om nog even in de Griekse sfeer te blijven, meld ik u de homepage van het Griekse ministerie van Milieu: <http://www.minenv.gr/4/41/4107/e410700.html>.

Yannis Tsougrakis schrijft dat u hierop de 'Birds of the Aegean' kunt vinden. Dit is een uitgave van de Griekse Ornithologische Unie. In dit boek staan mooie foto's en niet alleen de vogels, maar ook het Griekse landschap met zijn prachtige dieren en plantenleven wordt ons voorgezet. Het boek is niet meer te krijgen. Dus als u naar Griekenland wilt... Ik was er vorig jaar en wij kwamen er zomaar in een restaurant. De herbergier maakte daar boven open haardvuur de zaligste lamskoteletten klaar die... stop, stop. Dat hoort

hier niet thuis (en dan die Retsina erbij en ... afl).

4. Trekvogels zijn altijd interessant. Het Vogel-trekstation Castricum heeft zijn eigen website. <http://www.geocities.com/TheTropics/Island/1291/index.html>. Later zal ik deze homepage bespreken. U vindt er aantallen van verschillende soorten.

De vermelding van Dwergganzen (*Anser erythropus*) die uitgerust zijn met een zender en die vliegen van Noord-Rusland naar...?, heeft mijn hart. Ik word meteen nieuwsgierig of ik deze fraaie ganzen in Nederland mag bewonderen. Maar voorlopig worden ze door Christian Steel uit Noorwegen gesitueerd in Kazachstan.

De website van de Noorse Ornithologische Vereniging: <http://www.uio.no/~csteel/nof/> geeft u informatie over deze twee ganzen. Dat wordt weer elke dag kijken. En natuurlijk hopen dat zij de jagers uit hun buurt kunnen houden.

Trouwens een heel goed overzicht van al dit soort activiteiten wordt verzameld door de Belg Dirk Raes. Op zijn homepage:

<http://www.ping.be/cr-birding/cr-birding.htm> verzamelt hij alle informatie over het ringen van vogels. Onlangs zag ik bij het Gaastermeer vijf geringde Kleine Rietganzen (*Anser brachyrhynchus*) Via de website van Dirk kun je al die informatie terugvinden en dat is een goede service. Zo ontdekte ik dat er voor het eerst een Aziatische Kraagtrap (*Chlamydotis undulata macqueenii*) is uitgerust met een zender.

5. Waar komt de Aziatische Kraagtrap, die op het Arabisch Schiereiland overwintert, vandaan? Voor Arabische valkeniers is dit een favoriete soort. Vanaf 1993 heeft men al 41 vogels voorzien van een zender. Op 28 februari 1995 werd er een mannetje gevangen in Abu Dhabi. Deze vogel vloog ruim 2700 km terug naar Kazachstan en Oezbekistan. Er werd een project opgezet waarbij veertien Kraagtrappen uit het westelijke en oostelijke deel van Kazachstan werden uitgerust met een zender. Het bleek dat de westelijke en oostelijke trappen ieder een eigen route hebben naar hun overwinteringsgebied. In 1997 ving men vijf Kraagtrappen in Abu Dhabi en deze vlogen met zender naar Centraal-Azië. Eén vloog er zelfs door naar China. Dit betekent dat het dier een afstand van meer dan 12.000 km heeft moeten vliegen. Op een dag constateerde men dat één vogel een afstand van 900 km achter elkaar had afgelegd.

Op 26 februari 1997 werd er een mannetje gevangen in het westelijke deel van het emiraat Abu Dhabi. Wildlife rangers en valken hielpen bij het vangen van dit dier. De valken waren zo behandeld dat zij de Kraagtrap niet konden bezemen. Via een klein zendertje dat 35 gram weegt, wist men dat deze vogel op 26 maart 1997 het Arabisch Schiereiland verliet. De signalen werden doorgegeven aan drie satellieten die op een hoogte van 900 km hangen. In 54 dagen legde de Kraagtrap 6600 km af. Onderweg stopte het

dier vier keer een dag of drie. Hij trok over vier landen: Iran, Toerkmenistan, Oezbekistan en Kazachstan en ging toen verder naar China, waar het dier in de provincie Xingjian arriveerde. Dit is natuurlijk heel interessante informatie van het 'National Avian Research Center' in de Verenigde Arabische Emiraten. E-mail adres: narc@emirates.net.ae.

6. Het volgen van vogels via Internet blijft interessant. Op het volgende adres zien wij vogels op een Amerikaanse voertafel: <http://www.elkstreet.com> en <http://birding.miningco.com>.

Al kijk je maar om te leren welke Amerikaanse soorten er op de voertafel voorkomen. Het blijft interessant.

7. Voor onze voertafel heeft een boer in Italië wel wat over. Hij laat stroken maïs van vier bij vijftienhonderd meter staan om klein wild aan te trekken. Dit gebeurt in Undine in Noordwest-Italië. Niet alleen Fazanten (*Phasianus colchicus*) en Bonte Kraaien (*Corvus corone cornix*) profiteren hiervan, maar ook Grote Bonte Spechten (*Dendrocopos major*). Paul Tout zag vanuit de auto hoe zeven Grote Bonte Spechten bezig waren de maïs uit de kolven te hakken. Fazanten en Patrijzen stonden er onder. Zij hoefden slechts hun bek open te houden. Hartelijk dank. De Grote Bonte Spechten hielden het bij de larven van een nachtvlinder. Die komen in de maïskolven veel voor. En het is gemakkelijker ze uit de kolven te halen dan tussen de schors van bomen. John Collins uit de Verenigde Staten kent hetzelfde verschijnsel bij de Donsspecht (Downy Woodpecker, *Dendrocopos pubescens*). Deze vogelsoort heeft men ook regelmatig larven zien halen uit diverse planten, zoals uit rietpluimen en uit korenhalm.

Tony Morris uit Kent was vorige jaar in de winter in Zuid-Korea en daar zag hij Kizukispechten (Pygmy Woodpeckers, *Dendrocopos kizuki*) ook foerageren op oude stengels van maïs. Deze kleine spechtensoort kan met zijn snavel een enorm geluid voortbrengen.

8. Tim Earl van Guernsey (Kanaaleilanden) meldt dat er al 25 jaar het idee bestaat dat de Merels (*Turdus merula*) die standvogel zijn op dit eiland, er anders uitzien dan de Merels van het vasteland. Volgens Tim zijn de Merels van het continent groter en zwarter, alhoewel ze een grijze zweem hebben over hun verenkleed. De snavel is zwart. Bovendien kijken ze 'vuil' uit hun ogen. Althans ze kijken niet zo vriendelijk en innemend als 'zijn' Merels. Ooit ving men op Guernsey een Merel met een ring van het Vogeltrekstation Arnhem. Sindsdien noemt men de continentale Merels 'Arnhemse scharrelaars'. 'Mocht u van mening verschillen, stuur dan alstublieft alleen nette brieven,' zo schrijft hij. Er trokken dit jaar heel veel Merels door ons land naar het zuiden. Philippe Schepens, ringer in België, ving vier keer zoveel Merels in 1998 dan in andere jaren. De mogelijke oorzaak is de sterke noordwestenwind. Die zorgde ervoor dat de Britse Merels werden gestuwd naar het oosten en daar sloten zij zich aan bij de Merels die vanuit Scandinavië kwamen.

Dr. Rainier Woltok uit Erlangen in Duitsland schrijft dat de Merels in zijn omgeving in de lente en de zomer gele snavels hebben en dat deze mooi zwart zijn. Wel zijn de vrouwtjes meer grijsachtig en deze hebben een donkere snavel. In de lente kleurt de snavel van het vrouwtje naar geel, maar nooit zo fraai als bij het mannetje. Jeremy Barker uit Aberdeen (Schotland) is het met dr. Woltok eens. De vrouwtjes zijn bruinachtig met een donkerbruine snavel. Maar om nu te zeggen dat ze 'gemeen' uit hun ogen kijken, neen. Ze zijn trouwens ook niet teder en aanhankelijk, vindt hij. Merels in en om Aberdeen hebben geen gele snavel. De donkere snavel is toch een winterkenmerk? Dit wordt bevestigd door Gérard Joannes Forbach uit Frankrijk. Ook hij kan de inzichten van Tim Earl niet steunen.

Philippe Schepens heeft al heel veel Merels geringd. De Merels met een donkere snavel zijn de eerstejaars mannetjes. Vanaf december gaat de snavel vergelen. Is de snavel echt geel dan betreft het mannetjes van twee jaar en ouder. Zie je vrouwtjes met wat geel in de snavel dan betreft het dames op leeftijd.

Wat bij het ringen wel opvalt, is de grotere afmeting van de vleugels. De noordelijke Merels hebben een vleugellengte die wel acht tot tien millimeter langer is. Om nu van een gemene blik in de ogen te spreken? Neen, dat gaat hem te ver. Daarvoor moet je wel een enorme fantasie hebben.

9. Verliefd zijn...

Dat overkomt ons, maar ook vogels worden verliefd. In Mobile in de staat Alabama in de Verenigde Staten is een Emoe van bijna twee meter verliefd geworden op een mannelijke inwoner van deze plaats. Het 68 kg zware dier werd in augustus verliefd. Dat blijkt in de paartijd te zijn. Haar aanbodedene kon slechts met een roeispaan zorgen dat de avances op enige afstand bleven. Het vrouwtje ging zich als een 'stalker' gedragen. Gedurende enkele dagen volgde het dier de man. Men ving het dier en bracht het naar een gebied waar soortgenoten aanwezig waren. Een maand geleden kwam de vogel het erf op van Ed en Ann Stuardi. In hun tuin at het dier van de bessen en van het ook aangeboden hondenvoer.

Na enkele weken werd de Emoe agressief. De katten moesten het ontgelden en als de vogel Ed zag dan stond zij stil. Helemaal hoteldebotel. Ed pakte zijn geweer en schoot in de lucht. Geen effect. Het was geen harden. De Stuardi's sloten zich in huis op alsof ze gijzelaars van de Emoe waren. Het dier wist van geen wijken. De plaatselijke sheriff met zijn helpers wisten niet wat te doen en dus kwam het dieren A-team in actie. Zij vingden de Emoe en brachten het dier naar een boerderij waar verscheidene soortgenoten aanwezig waren. Uiteraard hadden zij eerst het dier onderzocht op mogelijke kwetsuren. Het enige dat het dier mankeerde was een gebroken hart. Nu maar hopen dat dit bij het zien van zoveel soortgenoten overgaat.

Het bericht werd door de Zweed Per Arne Wahlgren ingezonden.

10. Binnen de muren van een gevangenis in

Texas bevond zich een Mexicaanse Kraai. Daar niets bijzonders, maar hier een zeldzaamheid. Dus twitchers wilden deze soort aan hun lijst toevoegen. Maar dat kon alleen op dagen dat er bezoekers de gevangenis in konden. Althans zo wilde het gerucht.

Het bleek in werkelijkheid om een Kauw te gaan in een gevangenis in Lewisburg, Pennsylvania. De Kauwen waren van dubieuze komaf. En je mocht ze niet tellen. Wel was het waar dat ze zich alleen binnen de muren van de gevangenis ophielden. Blake Maybank uit Nova Scotia in Canada wist ons dit te vertellen.

Reacties

Het is altijd plezierig als een auteur reacties krijgt op zijn artikelen. Nu heb ik daarover niet te klagen. Maar naast schouderklopjes, komen er ook inhoudelijke reacties. Naar aanleiding van stukje over Scholeksters in nummer 2 (bladzijde 69) stuurde de heer H. Kapel mij een aantal foto's van een scholeksterpaar dat in 1983 op een dak heeft gebroed. Hij heeft er een verslagje bijgevoegd en ook wat foto's. Vanaf half juni was er een Scholekster aanwezig op het dak van de Serviceflat 'Het Oudeland' te 's-Gravenzande. Op 30 juni was er een jong van drie à vier dagen oud. Op 11 juli was het jong verdwenen. Het was bijzonder warm weer en de vraag rees: 'hoe komt het jong aan water?' Bovendien hoe komt het jong van het dak af?

Daken lijken dus niet zo'n geschikte plek. De aantekeningen zijn degelijk van opzet met hier en daar een tekening. Ik stuur een en ander aan Paul en ik hoop te zijner tijd op een reactie.

In nummer 3 van 1998 gaat het over broedende Blauwe Reigers op merkwaardige plekken.

Gijs Middelman uit 's-Gravenzande wijst erop dat in het 'Handbuch der Vögel Mitteleuropas', Band 1, bladzijde 310 staat dat Blauwe Reigers in Midden-Europa in het Riet broeden. Ook kun je daar lezen dat deze soort op kliffen broedt. Diverse andere publicaties melden hetzelfde.

In een artikel over vogels op de Hebriden, 'De Wandelaar in weer en wind' juli/augustus 1954 beschrijft Gijs een tocht die hij maakte op de Hebriden. Daar lagen nesten van Blauwe Reigers op kleine 'eilandjes' in Vlierstruiken en gewoon op de grond.

Dick Jonkers, bekend van Ooievaars en Vroege Vogels, schrijft ook dat Blauwe Reigers vroeger in de Botshol in het Riet hebben gebroed. Hij zag hetzelfde in Bulgarije bij de Zwarte Zee. Ook van Texel is dit gemeld door Nol Binsbergen in een onlangs uitgegeven boekje.

Tijdens de Sovon-dag op 27 november 1998 bleek weer eens hoeveel lezers 'het Vogeljaar' telt en hoe goed deze rubriek wordt gelezen. Waardevolle informatie kwam van Ton Bode uit Steenwijk. Hij deelde mij mondeling mee dat hij in Noord-Spanje tijdens een vakantie van 7-21 juni 1997 goed had gekeken en geluisterd naar Zwartkoppen (*Sylvia atricapilla*). In plaatsen als Santillana, Llanes en Pechon hoorde hij Zwartkoppen zingen, die aanvankelijk begonnen als bij ons, maar al snel werd de zang jubelender,

meer heldere tonen, dus veel uitbundiger dan hij van Nederland kende.

Met zijn telescoop (30x) bekeek Ton de Zwartkoppen en hij zag dat ze op de borst en de buik geel waren. Hij noteerde: 'Een gele kleur, zoals de borst bij de Spotvogel en de Fluiter, of zoals tussen de poten van de Koolmees'. In een aflevering van 1997 (45 (3): 118) van deze rubriek las hij dat een Israëlische ringer een gelijke ervaring had.

Tuisgekomen zocht Ton in de literatuur of hier meer over te vinden was. Echter zonder resultaat.

Inmiddels stuiten wij op een artikel in Ardea 85 (2) 'Pollen as a marker in Migratory Warblers, Sylviidae' (bladzijden 223-231). De auteurs Karsten Laursen, Eigil Holm & Ingrid Sørensen, onderzoekers aan het Nationaal Zoologisch Museum in Kopenhagen, Denemarken, beschrijven het feit dat verscheidene zangvogels in het voorjaar bloemen opzoeken om stuifmeel, nectar en insecten te vinden. Aan de hand van analyse van stuifmeel aan de snavel kan worden nagegaan welke planten de vogels als voedingsbron op de trek gebruiken. Ook Zwartkoppen zijn onderzocht.

Zou het mogelijk zijn dat de gele kleur veroorzaakt werd door stuifmeel? Ton Bode reageert hierop stellig dat dit niet het geval kan zijn. Daarvoor waren borst, keel en buik te geel.

Misschien moeten wij ook het artikel van Wim Smeets (1995) over een Fitis met donkere baardstrepen (zie Het Vogeljaar 43 (4): 169) in dit verband nog eens onder de loep nemen.

Halsbandparkiet, gefotografeerd in het Flevopark in 1998.
Foto: Jip Louer Kooijmans.

Mocht iemand meer hiervan weten, dan gaarne uw reactie.

Tijdens dezelfde Sovon-dag lag er een petitie voor het Franse Parlement. Olivier le Gall schreef hier al over op 19 november 1998. Om eens een voorbeeld te noemen. De Franse beschermingswet aangenomen op 3 juli 1998 zorgt ervoor dat er maar 410.000 (!) Veldleeuweriken in het seizoen 1998-1999 mogen worden gevangen met netten. Dat klinkt vriendelijk.

Zie ook het Vogeljaar 30 (4): 182 en verder, waarin Jaap Taapken (1982) schrijft over de verschrikkelijke leeuwerikenmoord in Frankrijk. Hij berekende dat jaarlijks in Frankrijk zeker zo'n 3.200.000 leeuweriken worden gevangen.

Het is natuurlijk een grof schandaal als je zojuist op diezelfde Sovon-dag voorzichtige interpretaties hebt gehoord van soorten die duidelijk op hun retour zijn in Nederland. Toevallig hoort de Veldleeuwerik daar ook toe. Alleen daarom al tekenden velen de petitie. Zie verder op bladzijde...

Misschien kan dat nog als u dit leest. Zoek de volgende pagina op: <http://www.lapetition.com>. Dit soort activiteiten dienen toch eens te worden afgeschaft. En wel voor wij aan een nieuwe eeuw beginnen. Schandalig.

Hartelijk dank voor de reacties.

De homepage van het Flevopark

In de beginfase van mijn loopbaan als onderwijzer was ik ook actief op gebied van natuur en milieu. Hoe kun je leerlingen interesse bijbrengen voor bepaalde gebieden? En wel zo dat hij actief opkomt voor de waarde van een gebied. Mijn filosofie was dat een leerling die een plek heeft leren kennen, best bereid is daarvoor actie te voeren. Niet alleen kennis is van belang, maar ook de emotie, het gevoel.

Je moet als mens een gevoelsrelatie met 'jouw' gebied hebben. De jeugd is een goede tijd om die gevoelsrelatie te ontwikkelen. Je moet in 'jouw' gebied hebben geravot, boompje geklommen of in de slootjes hebben gevist. Nog belangrijker is het als je er gevreeën hebt. Later met

jouw kinderen en kleinkinderen genieten van de plekken van jouw jeugd helpt natuurlijk ook mee.

Voor mij is het Flevopark zo'n gebied. Surfend over het web op zoek naar interessante sites, stuitte ik op de website van het Flevopark in Amsterdam-Oost. In 1945 verhuisden mijn ouders naar de Makassarstraat en die lag op enkele honderden meters van dit park. In 1951 ging ik naar de Franciscus van Saleschool. Die stond aan de rand van het Flevopark.

U begrijpt dat ik hier heel wat 'avonturen' heb beleefd.

Als u

<http://www.xs4all.nl/~goosijde/flevopar.htm>

oproept dan ziet u een prachtige foto genomen van het zogenaamde Hekkepoortje. Dit hek vormde eens onderdeel van de Muiderpoort die u vindt ten zuiden van Artis.

Op deze pagina wordt de historie van het Flevopark en het gebied eromheen besproken.

Ik heb er heel veel soorten vogels gezien. In januari 1965 zelfs het vierde geval van de Witkop-eend (*Oxyura leucocephalus*) voor Nederland. Samen met Cor de Kruijff keken wij welke soorten er in het park waren. Plotseling schoot er een eend weg. Ik attendeerde Cor hierop en hij moest even naar adem snakken. Hij wist, wat ik toen niet wist: een zeldzaamheid.

Het park ligt naast het 'Jodenmanussie'. Een Joodse Begraafplaats die vanaf 1714 tot het eind van de vorige eeuw door de Joodse Gemeente werd gebruikt. De graven mogen niet worden gedolven en derhalve blijft deze begraafplaats in tact. Het is een heel spannende plek voor jongeren en natuurliefhebbers.

Over al dit moois vindt u veel informatie op de genoemde pagina's.

Goos van der Sijde is de webmaster. Hij is ook de eindredacteur van het tijdschrift 'Artis'. Daarnaast werkt hij mee aan de Artis-website. Voor het maken van de website gebruikt hij 'Hotmeta!'. Als Browser beschikt hij over Netscape. Hij studeerde biologie en hij is daarna de wetenschapsjournalistiek ingedoken.

Flevopark, zicht op de Maalkom.

Muurpeper op de steppe van de Diemersavanne.
Foto: Marco Bleeker.

Hij was actief in tv-programma's met Nico de Haan; bijvoorbeeld 'Vogels Kijken' van 1989-1995.

Hij vindt dat hij te weinig buiten komt en dat terwijl hij zich een 'algemeen natuurliefhebber' noemt. Wij profiteren daarvan, want het is best genieten op deze website.

Trouwens wie naar URL

http://xs4all.nl/~goosijde/index_li.htm

gaat komt op een pagina met heel veel interessante hyperlinks. Natuurlijk vinden wij daar Artis en ook het Flevopark. Het is genieten en de informatie is goed. Een wandelende tijger houdt ons in het spoor.

De Diemersavanne, een website van een prachtig vervuild gebied!

Tja, zo was het ooit. Nu is het een zandvlakte die hermetisch is afgesloten voor alle bezoek. Alleen bij de 'Vijfhoek' van Diemen kan een vogelaar nog wat vinden. De naam savanne is dus zeer treffend gevonden door Marco Bleeker. Hij heeft een website over de Diemerzeedijk. Nu wij toch in Amsterdam-Oost rondlopen, nemen wij meteen maar deze plek mee. Veel voetstappen van mij liggen hier ook.

Het adres: <http://www.euronet.nl/users/mbleeker/diem/dzdvegn.html>.

Een kleurrijke pagina, waarbij de Kaardebol met de bij erbij, ons in de stemming brengt.

De volgende rubrieken verschaffen ons informatie:

Inleiding; preview; wetlands; De Diemersavanne; epiloog en plannen. Verder navigatiecentrum; Diemer centrum; soortenlijst en bloeijlijst juli/augustus. Je kunt op deze site een dia-show downloaden. En die ziet er goed uit.

De beschrijvingen maken de lezer enthousiast voor dit gebied. De prettige leesstijl draagt daar zeker aan bij. Maar de flora van de wetlands dient plaats te maken voor de flora van een stadspark. Dag Kaardebollen.

Over de plannen voor dit gebied lezen wij een en ander op deze site. Ik denk terug aan de tijd dat

ik er met mijn leermeester A.N. Swart liep en inventariseerde. De verhalen over 'Akkerswade', een meertje waar ooit Woudaapjes moeten hebben gebroed. Marco kende de naam Akkerswade niet. De Noordse Nachtegaal die Swart wel maar ik niet heb gezien en gehoord. De plek als vuilnisstortplaats en als stortplaats voor chemisch afval. De afschuw over deze door gif vervuilde plek werd pas in de jaren negentig duidelijk. Wij fietsten langs dit afval en mijn maag keerde zich om. Wij trotseerden de honden van de bewaker en eventuele lekkende banden en genoten van een gebiedje waar nauwelijks iemand kwam.

Straks mogen de inwoners van 'IJburg' genieten van deze plek.

Trouwens de Diemerzeedijk was eens onderdeel van de weg die de heer van Brederode ging naar het Muider slot. Onderweg stopte men dan bij de herberg 'Jaap Hannes'. Daar staat nog altijd dat mooie Gemeenlandshuis.

Marco studeerde twintig jaar geleden biologie. Daaraan heeft hij zijn belangstelling voor planten overgehouden. Hij is nu receptionist bij het Anthoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis. Het maken van een website doet hij als amateur. Hij werkt met Program File Editor (PFE). Daarbij gebruikt hij via de tekstverwerker de HTML. Ik zou graag zelf deze werkwijze onder de knie willen krijgen. Ook al lijkt het erop dat deze manier van een website maken tot het Digitale Stenen tijdperk gaat behoren. Javascript, dat is een taal die wij nu dienen te kennen.

Ik moet stoppen, want voor u er erg in hebt, neem ik u mee naar de heemkundelessen over Mokum die ik aan het begin van de jaren zeventig gaf aan de technische school Don Bosco in Amsterdam. En daar bent u niet voor in deze rubriek gekomen.

Mocht u mij op zaken willen attenderen, of naar aanleiding van bovenstaande reageren, dan vindt u mijn adres hieronder.

■ P.C. Meijer, Bakboordlaan 3, 3448 KG Woerden. Telefoon: (0348) 43 19 05; fax: (0348) 43 02 16. E-mail adres: meijerpc@worldonline.nl. Mijn verbeterde homepage vindt u op: <http://members.tripod.com/~pcmeijer/index.html>.